

Pol Guasch

napalm V SRDCI

NAPALM AL COR

© Pol Guasch i Arcas, 2021

c/o Indent Literary Agency

www.indentagency.com

Originally published by Editorial Anagrama S.A.

Czech edition © Euskaldun – nakladatelství, 2026

Translation © Vít Groesl, 2026

Afterword © Vít Groesl, 2026

ISBN 978-80-908145-4-7

La traducció d'aquesta obra ha disposat d'un ajut de l'Institut Ramon Llull.
Překlad tohoto díla byl finančně podpořen Institutem Ramona Llulle.

LLLL institut
ramon llull

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury ČR.

**MINISTERSTVO
KULTURY**

Dne 18. ledna 2021 porota ve složení Mita Casacuberta, Guillem Gisbert, Imma Monsó, Jordi Puntí, Isabel Obiols a Silvia Sesé udělila ocenění *Premi Llibres Anagrama de Novel·la* knize *Napalm al cor*, jejímž autorem je Pol Guasch.

POHŘBÍVÁNÍ

Zima přišla stejně jako vždycky. To máte tak, jednoho rána se člověk probudí a na zemi je bílo. Dny byly krátké a mrazivé. Z okna se věci zdály malé a bezvýznamné. Pokud se sníh udržel týden, znamenalo to, že už nezmizí. A je to tady: první podzimní deště bušily do suché půdy, během chvíle proměňovaly cesty v močály, které nás izolovaly od města; vlhkost se rozplývala v náhlé sucho, které mohlo být smrtelné; a sníh, sníh značil počátek období, jehož konec byl v nedohlednu. Z okna jsem viděl stromy a ty poblíž vypadaly stejně jako ty vzdálené. Když se vítr osmělil, rval zmrzlé větvičky a listy, které dosud neopadaly. Lišky se stahovaly z lesů a vstupovaly do prázdných domů. Horkokrevná zvířata přemáhala chlad. S vědomím toho, že jim dáme najíst. Díval jsem se na Vitu, jak vychází na verandu a na talíři jim nechává kosti a kůže. Zvířata se pak plížila blíž, vrčela a vzájemně na sebe cenila zuby. Ta, na která nezbylo, přišla až k nám a čekala u dveří. Dával jsem jim ztvrdlé pečivo namočené v mléce. Hltala ho.

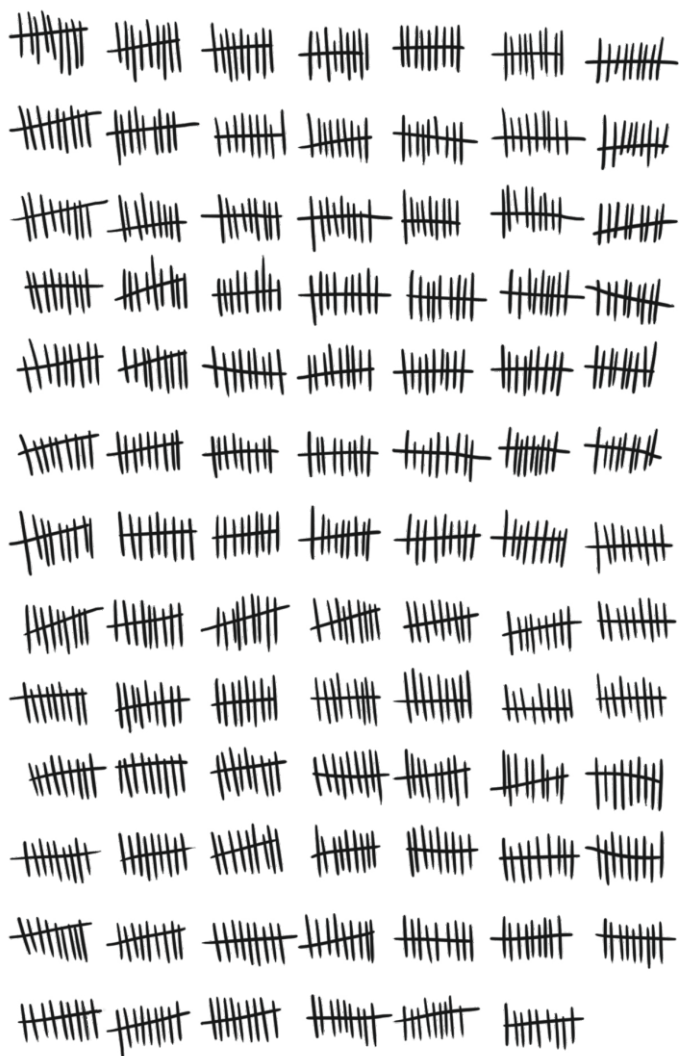
I

*Království ticha, pravila jsem, kdy se vrátíš
z království ticha?*

EIDER RODRIGUEZ

EXHUMACE

Na zemi, která tepala jako rozpálený mramor, tál sníh a vřely špinavé louže. Rašily první jiriny a probouzející se počasí odmetalo poslední zmrzlé haldy nahromaděné po okrajích silnic a cest. Byl tu vysokánský strom, kolem jehož mladých výhonků se to hemžilo lačnými mšicemi, které z nich sály mízu. Každý den byl studnicí života prozářeného ode dna až k hladině: mhouřili jsme oči, abychom to viděli, a ukrytí za závěsy jsme se zdravili z oken. Viděli jsme jen ruce a výjimečně naše pohledy zabloudily do zpustlých zahrad. Na chodnících se vrstvil nános pableskujícího pylu, vypadal jako prášek, který se nechává na rohu ulice k odpuzování psů. Každý měl u vchodu mezi keři pevný a propolisem zalitý včelí úl. Slétali se k němu špačci a červenky, se štěbetáním požírali včely a své medové zobáky donášeli mláďatům pištícím ve větvích. Mír nebyl pocit, bylo to místo: tráva nám sahala až ke kolenům, kolem pobíhala zvířata, která jsme tušili jen z pohybů načrtnutých v podrostu. Lesní tvorové se procházeli po asfaltu a kojili svá mláďata na našich verandách. Dočetl jsem se, že prý někdo spatřil vlky, celou smečku, jak opanovali prostranství mezi domy. O něco později mi to řekl i Boris: „Viděl jsem, jak se sem z kopců stahují ohromní vlci.“ Bylo to v prvním dopise, který mi poslal.

Dokola jsem si šeptal, „den číslo devět set“:

Borisi, Borisi,

ten holohlavý chlap se vrátil. Přicházel jsem ze zahrady a narazil na něj, jak sedí u stolu. A zdálo se mi, že matka je vedle něj nějaká drobná, jako by se jeho příchodem scvrkla. Na stole ležel opečený chleba a čaj. Pohlédl jsem výš: oba úsměv od ucha k uchu. Beze slova jsem vyšel nahoru do svého pokoje. Nemohl jsem se mu podívat do očí: mluvili tou jinou řečí. Matka měla oči samou spokojeností doširoka rozevřené a ten chlap jí vyprávěl historky, z nichž půlka byla nejspíš smyšlená. A ona, ona mu to baštila a přitakávala, ukusovala malé kousky opečeného chleba, a zatímco dál poslouchala a hltala ty lži, nepřestávala souhlasně přikyvovat. Tu kousek tohohle, tu zas kousek něčeho dalšího, tu jeden lok na spláchnutí další báčorky. Jak mu sakra rozuměla, Borisi, vždyť tou jinou řečí sama nikdy nemluví, vždyť jsem jí nikdy neslyšel v ní cokoliv říct?

Přišel už potřetí. Poprvé nesl Vitě důchod, ale prý se spletl a zatukal u nás. Z počátku se na něj matka dívala obezřetně a mluvila s ním jen škvírou. S hlavou vystrčenou zpoza dveří. Ale povídali si tam pěkně dlouho a já jim rozuměl jen některá slova. Když přišel podruhé, už bez záminky, procházeli se po zahradě: matka mu ukazovala záhony a slepice, krávu a zrezivělou branku vedoucí k lesu. Smála se, zatímco prstem mířila na stromy, rostliny, kopec, a on jí přitakával. A dnes je tu potřetí. A teď zas bez ustání pokyvuje hlavou matka.

Borisi, nelíbí se mi. Oči má jako nějaké zvíře. A jako zvíře i chodí. A také tak páchne. A já nenávidím přezíravé oči, jako ty jeho, nesnáším zrádný jazyk, nohy rychle spěchající za zlem i muže, kteří vyvolávají mezi bratry sváry. Nesnáším je. A hlavu má

dohola, stejně jako všichni ostatní, protože tak jim to přikazují, a oni to plní. Umí jen poslouchat a pak buzerovat všechny okolo a říkat jim, co mají dělat a co dělat nemají, protože těm, kteří jim rozkazují, těm nikdy neodmlouvají, to si netroufnou. Ale tohle už znáš, Borisi, jak se tu pak promenádují se samopalem, jako by to byla jejich třetí ruka, a rozdávají rozkazy. Takoví byli určitě i ti, co mají na svědomí tvoje rodiče. Borisi, tím jsem si jistý. Jistý.

Už tě nechám. Život tady jde ve stále stejném rytmu. Ale není na něm nic pomalého, je jen mrazivě mrazivý, jako by celý svět byl stále zmrzlý. Myslím na tebe a z matčina okna se dívám do krysího pokoje. Vracím se tam, když se mi stýská: do našeho krysího pokojíku. Občas mě totiž přepadá strach, že už se nikdy nevidíme, jako by hrozilo, že už nikdy s tebou nebudu šťastný, a potřebuju se tam podívat. Miluju tě tak, jako milujeme ty, kteří už dávno odešli nebo teprve mají přijít, ty, které jsme nikdy neviděli nebo nikdy neexistovali: Boris.

Tvůj.

Mimochodem, Borisi, dnes mi umřel děda.